

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **E. S. G.**, nar. X,
státní příslušností Spojené státy Americké,

zastoupen: **Mgr. Bc. Martinem Kůsem**, advokátem,
se sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. března 2022, č.j. KRPA-89388-14/ČJ-2022-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 8. 4. 2022, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2022, č. j. KRPA-89388-14/ČJ-2022-000022-ZSV (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proběhlo nestandardně rychle, když bylo vydáno v týž den, kdy došlo k zahájení správního řízení. Tím žalovaný upřednostnil zásadu rychlosti řízení před povinností žalovaného zjistit správný a úplný skutkový stav v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí.
3. Dále žalobce vytkl žalovanému, že mu nepřipustně kladl k tíži a stavěl najisto jeho vinu jen proto, že se při svém výsledku rozhodl nevypovídat. Dle žalobce nelze čistě na základě skutečnosti, že na dotaz žalovaného, na jaké adrese se zdržuje a zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky, odmítl odpovídat, není možné dojít k závěru, že z předešlého jednání žalobce, zejména ze situace předcházející jeho zajištění, vyplývá nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Žalovaný přitom sám konstatoval v napadeném rozhodnutí, že ze strany žalobce probíhalo celé předcházející řízení i zákrok policejní hlídky bez komplikací.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že mu nezbyla jiná možnost než žalobce zajistit, protože si neověřil tvrzení žalobce o tom, že nemá v České republice hlášený pobyt. Bylo také povinností žalovaného zjistit skutečný stav věci, jestliže žalobce odmítl vypovídat k otázkám ohledně doby a způsobu jeho vycestování v návaznosti na trest uložený mu v trestním řízení.
5. Dále žalobce vytkl žalovanému, že si nezajistil veškeré důkazy pro úplné a správné posouzení věci, když nepřihlédl k tomu, že žalobce dne 22. 11. 2019 žádal o povolení vstupu na území České republiky pro účely jeho osobní účasti na veřejném zasedání konaném u zdejšího soudu v trestní věci jím vedené pod sp. zn. X. Žalobce má za to, že by o povolení svého vstupu na území České republiky jistě nežádal, pokud by se na něm již v předmětné době nacházel. Žalobce rovněž tvrdí, že v době od 6. 12. 2019 do 4. 3. 2022 pobýval v Anglii u svého přítele, což má vyplývat z potvrzení vyplývajícího z emailového komunikace přiložené k žalobě (pozn. soudu na č.l. 4).
6. K možnosti nahlášení ztráty cestovního dokladu žalobce namítl, že byl policií zadržen právě v době, kdy tak hodlal učinit. S tím souvisí i to, že byl žalobce zadržen zcela nečekaně a nebyla mu dána možnost se na správní řízení připravit.
7. Žalobce také namítl nepřiměřenost doby, na kterou byl zajištěn. Doba zajištění rovněž nebyla žalovaným dostatečně odůvodněna.
8. Závěrem žalobce shrnul, že napadeného rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění je postavené jen na ničím nepodložených domněnkách žalovaného. Napadené rozhodnutí tak proto nemůže obstát, pročež navrhl jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k jeho vydání. Tyto skutečnosti dále zrekapituloval a uzavřel, že žalobce v době svého zajištění jednoznačně pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění, přičemž ztrátu cestovního dokladu nehlásil, čímž porušil svoji povinnosti podle ust. § 103 písm. m) zákona o pobytu cizinců.
10. K možnosti uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b zákona pobytu cizinců žalovaný odkázal na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně rozvedl, proč nepřistoupil k užití mírnějších opatření. Zdůraznil pak to, že volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci konkrétního opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. V případě žalobce však taková důvodná obava byla dána, což žalovanému vyplývalo z předchozí pobytové historie žalobce a z jeho neochoty s žalovaným spolupracovat, protože byl žalobce nucen přistoupit přímo k zajištění žalobce. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce přitom žalovaný shledal neúčelným
11. Žalovaný tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. Dne 19. 3. 2022 hlídka pohotovostní motorizované jednotky Policie České republiky kontrolovala žalobce, který u sebe neměl žádný doklad k prokázání své totožnosti. Po uvedení své totožnosti žalobce předložil alespoň kopii cestovního pasu. Lustrací v příslušných dostupných evidencích však nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce a vzniklo tedy důvodné podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně, protože byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
14. Dne 20. března 2022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za účasti tlumočnice jazyka anglického, jejímuž překladu rozuměl, sdělil, že do České republiky naposledy přicestoval dne 5. 3. 2022 s tím, že není úplně jistý, co je schengen a co není. K tomu, jak přicestoval a odcestoval, se odmítl vyjádřit. Uvedl, že v minulosti měl problém s vízem a jednou X. K dotazu na cestovní doklad uvedl, že jej v pátek hledal a nemůže jej najít, možná je u kamaráda v Dejvicích. Do České republiky přijel za účelem turistiky s tím, že zde může být tři měsíce a teprve poté si může obstarat vízum. Na dotaz ohledně schopnosti prokázat příjezd na území České republiky odmítl odpovídat. Na území České republiky žije z úspor a z peněz, které dostává od matky. Po příjezdu do České republiky bydlel u kamarádů. K dotazu na hlášený pobyt odmítl vypovídat. Je si vědom rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. X, kterým X. Po jeho vydání vycestoval dne 5. 12. 2019, avšak odmítl se vyjádřit k tomu, jakým způsobem. K tomu, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s nabytím právní moci dne 14. 2. 2019, se nechtěl vyjadřovat. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný, před třemi lety mu zemřel otec, v USA má matku, sestru, tetu a nevlastního

otce. Nevlastní žádný majetek. Na území USA neměl žádné problémy, jen se mu tam moc nelíbí a dává přednost žít jinde. Ztrátu svého cestovního dokladu nikde nehlásil, protože to zjistil teprve před dvěma dny a doufal, že jej ještě najde. Zdravotní pojištění nemá a odmítl se vyjádřit k dotazu, jak jej pustili přes hranice bez zdravotního pojištění. Na území České republiky nemá žádnou vyživovací povinnost, nesdílí s nikým společnou domácnost, nikomu by nevadilo, kdyby vycestoval. Má zde aktuálně jednu přítelkyni, se kterou se vídá pět let. Tato bydlí v Jablonci a v Praze má taky nějaké bydlení. Vazby na území České republiky nemá žádné. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka s tím, že se má v USA kam vrátit a nic mu tam nehrozí. Má dostatek peněz k vycestování a vycestuje dobrovolně. K tomu, zda požádal o pobytové oprávnění v jiném státě, se odmítl vyjádřit. K dotazu ohledně možnosti splnění podmínek pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce sdělil, že nemá žádnou adresu místa pobytu v České republice a dále odmítl vypovídat k tomu, zda má dost peněz na složení kauce. Na závěr uvedl, že nelze říct, že všemu rozuměl, ačkoli tlumočník tlumočil přesně. Některé otázky se mu zdály komplikované, tak neví jistě, zda je přesně pochopil. Na výzvu k upřesnění, kterým otázkám nerozuměl, uvedl, že neví.

15. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. X ze dne X, který nabyl právní moci dne X ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne X sp.zn. X, se podává X. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017 č.j. KRPA-190382-16/ČJ-2017-000022, které nabylo právní moci dne 14. 2. 2019, se podává, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, v trvání 18 měsíců, a stanovena lhůta k vycestování v délce 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
16. Dne 20. 3. 2022 pak vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal obě napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
18. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
19. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

20. Podle § 124 odst. 3 první věty téhož zákona *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
21. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
22. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly“.*
23. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
25. Předně k námitce žalobce ohledně nestandardně rychlého řízení je třeba, že podle ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení, tudíž je přinejmenším poněkud problematické hodnotit rychlost řízení a její měření navíc odvíjet od okamžiku zahájení řízení ve věci správního vyhoštění. Jednou ze základních podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění zajišťovanému cizinci. Z toho pak vyplývá, že takového cizince lze zajistit kdykoli, a tedy i bezprostředně, poté, co mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění (samozřejmě za splnění ostatních zákonných podmínek). V daném případě tak žalovaný učinil po shromáždění dostatečných podkladů rozhodnutí, doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce a po provedení jeho výsledku v procesním postavení účastníka řízení. Případnou rychlostí tak zde žalovaný zákon neporušil. Současně není soudu známa žádná skutečnost, pro kterou by měla být rychlost vydání napadeného rozhodnutí shledána nestandardní, když ani sám žalobce neuvedl žádné, byť

jen obecně, srovnání rychlosti zajištění žalobce s jinými obdobnými případy, či popis dosavadní praxe žalovaného, které by se případ žalobce ohledně rychlosti jeho zajištění vymykal.

26. Nemůže také obstát námitka žalobce spočívající v tom, že žalovaný měl žalobci klást k tíži a stavět najisto jeho vinu na základě toho, že se rozhodl při svém výsledku nevypovídat. Zde je v první řadě třeba připomenout, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nezjišťoval žádnou vinu žalobce, nýbrž to, zda jsou či nejsou splněny zákonné podmínky pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a v té souvislosti také to, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce. Otázka jakékoli viny či jejího stavění najisto, jak žalobce uvádí ve své žalobě, není v tomto případě předmětem rozhodování správního orgánu. Nelze mít dokonce ani za to, že by žalovaný kladl žalobci k tíži samotný fakt, že se rozhodl během svého výsledku nevypovídat, přesněji řečeno, že vypovídal selektivně, ačkoli tento postup ničím nezdůvodnil a byl současně žalovaným poučen, že je podle ust. § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spoj. s ust. § 55 odst. 1 (věta za středníkem) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Žalobce totiž mimo jiné odmítl odpovědět na otázku žalovaného, zda vycestoval z území České republiky po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPA-190382-16/ČJ-2017-000022. Tím ovšem nevyužil možnosti alespoň zpochybnit skutkové zjištění vyplývající z tohoto rozhodnutí žalovaného a z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. X ze dne X, že žalobce přinejmenším v době od 30. 5. 2019 do 9. 7. 2019 pobýval na území České republiky, ačkoli měl nejpozději dne 6. 3. 2019 vycestovat z území členských států Evropské unie. Žalovaný tak nemaje k dispozici žádných skutkových tvrzení žalobce zcela důvodně vyšel z uvedených písemných podkladů, když učinil skutkový závěr, že žalobce opakovaně porušuje na území České republiky právní předpisy, neboť zde pobýval bez platného pobytového titulu, nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, čímž současně mařil jeho výkon, a v neposlední řadě při tom ještě páchal trestnou činnost. Tím je pak logicky dáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, kteréžto bude případně vydáno v aktuálně zahájeném řízení. Okolnost, že se zde žalobce odmítl k dotazu žalovaného jakkoli vyjádřit, sama o sobě tedy rozhodně nebyla žalobci ze strany žalovaného kladena k tíži (natož, aby na této byla postavena „vina“ žalobce najisto), ale jde spíše o to, že si žalobce tímto svým přístupem k výsledku nijak zvlášť nepomohl. To pak vesměs platí obecně i u ostatních skutkových zjištění, u kterých žalobce odmítal vypovídat.
27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále nijak nevyplývá, že by žalovaný dospěl k závěru o nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce toliko na základě toho, že tento odmítl odpovědět na dotaz žalovaného, na jaké adrese se zdržuje a zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky. Tyto dotazy byly položeny jednoznačně hlavně za účelem zjištění, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce. Nicméně lze současně doplnit, že odmítnutí sdělit údaje o místě pobytu představuje jednu ze skutkových podstat maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění demonstrativně uvedených v ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k čemuž pochopitelně musel žalovaný přihlídnout při svých úvahách o naplnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce.

28. K námitce žalobce v tom směru, že si žalovaný neověřil tvrzení žalobce o tom, že nemá v České republice hlášený pobyt, lze jen konstatovat, že tato nemá oporu ve správním spise, ve kterém jsou založeny výstupy z lustrací v příslušných evidencích. Z těchto pak vyplývá absence jakéhokoli hlášeného pobytu na území České republiky. Nelze tedy úspěšně namítat, že si žalovaný předmětné tvrzení žalobce nijak neověřoval.
29. Pokud jde o tvrzení žalobce, že si žalovaný nezajistil veškeré důkazy pro úplné a správné posouzení věci, když nepřihlédl k tomu, že žalobce dne 22. 11. 2019 žádal o povolení vstupu na území České republiky pro účely jeho osobní účasti na veřejném zasedání konaném u zdejšího soudu v trestní věci jím vedené pod sp. zn. X, nelze nevidět, že tato okolnost nemá pro souzenou věc žádného zásadního významu. Z potvrzení o povolení vstupu na území České republiky ze dne 29. 11. 2019 č.j. CPR-43637-2/ČJ-2019-930310-V227 vyplývá toliko to, že žalobce byl v době od 1. 12. 2019 – 7. 12. 2019 oprávněn pobývat na území České republiky. Tento doklad však nijak neprokazuje, že by se žalobce v době podání žádosti o povolení vstupu na území České republiky nacházel mimo toto území či dokonce mimo území členských států Evropské unie. Tím méně pak prokazuje, že žalobce již po nabytí právní moci shora označeného rozhodnutí o správním vyhoštění vycestoval z území členských států Evropské unie. Co se týče tvrzení žalobce, že v době od 6. 12. 2019 do 4. 3. 2022 pobýval v Anglii u svého přítele, což má vyplývat z emailového komunikace přiložené k žalobě (na čl. 4), je třeba především konstatovat, že tímto tvrzením (ani jinými) žalobce není nijak pokryta doba od 7. 3. 2019 do 1. 12. 2019, během které pobýval na území České republiky neoprávněně, a to i přesto, že byl pravomocně vyhoštěn. Sluší se také připomenout, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska bylo až do 31. 1. 2020 členským státem Evropské unie, pročez ani případným vycestováním do Anglie dne 6. 12. 2019 by žalobce nejednal v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. KRPA-190382-16/ČJ-2017-000022, kterým mu byl uložen zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie. Kromě toho všeho však žalobcem předložený výtisk e-mailové zprávy ze dne 6. dubna 2022 nepředstavuje pro zdejší soud dostatečný a věrohodný důkaz toho, že žalobce skutečně v období od 6. 12. 2019 do 4. března 2022 pobýval ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. Předmětná (prostá) e-mailová zpráva byla odeslána z běžné e-mailové (a pro soud zcela anonymní) adresy, resp. schránky, kterou si mohl zřídit prakticky kdokoli včetně žalobce. Původce této zprávy zůstal pro soud neověřen s tím, že výslech osoby jménem X v procesním postavení svědka navrhován k důkazu nebyl. Soud tedy na tomto místě shrnuje, že tvrzení žalobce o oprávněném pobytu na území České republiky v období od 1. 12. 2019 do 7. 12. 2019 nijak nevyvrací skutkové závěry žalovaného v tom směru, že žalobce nejméně od dne 24. 5. 2017 soustavně porušoval imigrační předpisy České republiky a od 7. 3. 2019 mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Totéž pak platí o ohledně tvrzení žalobce, že v období od 6. 12. 2019 do 4. března 2022 pobýval ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, kdy toto tvrzení navíc žalobce neprokázal.
30. Žalovaný rovněž napadené rozhodnutí správně odůvodnil také tím, že žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců bez platného cestovního dokladu s tím, že pokud jej ztratil, jak uvedl, pak jeho ztrátu neprodleně nenahlásil policii, jak mu ukládá ust. § 103 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Tato jednání byla žalobci beze zbytku prokázána a soud dává žalovanému za pravdu v tom, že zakládají (zvláště pak v souvislosti se shora uvedeným) nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tvrzení žalobce o ztrátě cestovního dokladu v krátké době před tím, než byl kontrolován policií, jednak není

prosto prvků účelovosti a jednak nešlo o dobu natolik krátkou, že by ospravedlňovala porušení povinnosti žalobce ohlásit policii ztrátu cestovního dokladu neprodleně. Ani skutečnost, že žalobce již kontaktoval zastupitelský úřad (nikoli policii, jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců) země původu a požádal o vydání nových dokladů, nemůže protiprávní jednání žalobce zhojit.

31. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce spočívající v tom, že žalovaný měl v případě žalobce možnost uložit zvláštní opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 3 a 4, a to výslovně z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b), c) a d). Soud ve shodě se žalovaným shledal, že v případě žalobce uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu. Žalobce neznal adresu svého tvrzeného pobytu u přátel a hlášené místo pobytu negoval, když ani žalovaný žádné takové místo pobytu nezjistil. K dotazu na možnost složení kauce žalobce nechtěl vypovídat, ačkoli tomuto dotazu předcházelo vysvětlení o možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Složení kauce žalobce ani nenavrhoval, ani je nenavrhovala jiná osoba. S ohledem na všechny shora uvedené okolnosti se ani zdejšímu soudu nejeví, že by žalobce byl připraven osobně se hlásit policii v době jí stanovené. Soud má také za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce.
32. S žalobcem nelze konečně souhlasit ani ohledně stanovené doby zajištění. Ta byla sice v případě žalobce stanovena v poměrně citelné délce, avšak s ohledem na všechny okolnosti případu důvodně a nikoli nepřiměřeně. Žalovaný také stanovenou dobu zajištění dostatečně a nikoli pouze v obecně rovině na str. 5 napadeného rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný tak zcela konkrétně provedl kvalifikovaný odhad doby potřebné k vyřízení náhradního cestovního dokladu žalobce nezbytného pro samotnou realizaci správního vyhoštění žalobce, ke které přičetl ještě předpokládanou dobu potřebnou k zajištění cestovních a přepravních dokladů a případného průvozu přes jiného státu Evropského unie, jakož i k zajištění komunikace s domovským státem žalobce ohledně jeho přijetí zpět na jeho území. Soudu proto považuje odůvodnění doby zajištění ze strany žalovaného za zcela konkrétní a dostatečně srozumitelné. Samotnou dobu zajištění pak za přiměřenou všem okolnostem případu, kdy je vhodné též připomenout, že ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožňuje zajištění cizince až na dobu 180 dnů. Žalovaný tak zajistil žalobce na dobu přesně v polovině zákonného rozpětí.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficiency, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. května 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce